

Lần theo dấu vết một chú gấu Bắc Cực không phải là khó. Bạn chỉ cần dò theo những dấu chân hằn móng vuốt. Bố tôi là một chú gấu Bắc Cực. Giờ, nếu như bạn có một ông bố là gấu Bắc Cực, bạn hẳn sẽ tò mò lắm, phải không? Bạn sẽ đi tìm bố. Đó chính là điều tôi đã làm, tôi đi tìm bố, và tôi có thể nói với bạn rằng tìm bố thật chẳng dễ chút nào.

Theo cách hiểu nào đó tôi thấy mình thật may mắn, vì tôi luôn có hai người bố. Một người tôi gọi là dượng Douglas và một người tôi chưa từng gặp mặt - ông bố Gấu Bắc Cực. Nhưng cảm giác ông luôn hiển hiện. Suốt thời niên thiếu, ông luôn ở trong tâm trí tôi. Nhưng không chỉ có vậy, ông còn ở đáy hộp đựng giày hiệu Start-Rite của chúng tôi, chiếc hộp chứa kho báu bí mật, quần chun vòng quanh, tôi giấu nó dưới đáy tủ chén trong phòng ngủ. Có lẽ bạn sẽ thắc mắc, làm sao mà một chú gấu Bắc Cực lại có thể chui vừa một chiếc hộp đựng giày? Tôi sẽ kể cho bạn biết.

Năm 1948, hồi tôi mới năm tuổi, anh cả tôi, anh Terry, lần đầu cho tôi xem tờ tạp chí dưới những tấm mền trong ánh đèn pin. Tờ tạp chí mang tên *Thế giới Kịch nghệ*. Hồi đó tôi chưa biết đọc, nhưng anh tôi thì khác. (Anh hơn tôi hai tuổi, và mê tíu nghiệp diễn xuất

